

РЕШЕНИЕ

№ 208

град Велико Търново, 21.06.2017 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

Административен съд – гр. Велико Търново, IX–ти състав, в публично съдебно заседание на втори юни две хиляди и седемнадесета година, в състав:

Председател: Георги Чемширов
Членове: Дианка Дабкова
Константин Калчев

при участието на секретаря М.Н. и прокурора от ВТОП – Светлана Иванова като разгледа докладваното от съдия Калчев адм. д. № 294/2017 г. по описа на Административен съд – гр. Велико Търново, за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 191, ал. 2 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Същто е образувано по протест на прокурор при Окръжна прокуратура – Велико Търново срещу следните разпоредби от Наредба за определянето и администрирането на местните такси и цените на услугите в Община Лясковец, съгласно чл. 9 от ЗМДТ, приета с Решение № 515 по Протокол № 51 от 12.02.2003 г. на Общински съвет гр. Лясковец, многократно изменяна и допълняна (наричана по-долу за краткост Наредбата), а именно: относно израза „и ако имота не е основно жилище на някой от тях“ в Образец № 2 на Декларация за освобождаване от такса за сметосъбиране и сметоизвозване, приет с чл. 15а, ал. 3 вр. чл. 15, ал. 1; чл. 16, ал. 2, т. 3.1; чл. 41а, ал. 5, т. 6; чл. 47, т. 9.2 и т. 9.3; чл. 47, т. 29.

Протестиращият прокурор оспорва посочените разпоредби като незаконосъобразни. Излага доводи, че оспореният текст от Образец № 2 противоречи на чл. 71, т. 1 от ЗМДТ, а разпоредбите на чл. 16, ал. 2, т. 3.1, чл. 47, т. 9.2 и т. 9.3, и т. 29 са в противоречие с чл. 60, ал. 1 от Конституцията на Република България, тъй като общинският съвет няма правомощието да въвежда нови видове такси, нито да изисква внасяне на средства, представляващи депозити за възстановителни работи. По отношение на разпоредбата на чл. 41а, ал. 5, т. 6 от Наредбата се сочи, че същата е незаконосъобразна, тъй като след законодателната промяна на чл. 175, ал. 2 от Закона за ветеринарномедицинската дейност вече не съществува правно основание за освобождаване от такса на ловните кучета.

Ответникът по жалбата – Общински съвет гр. Лясковец, в подробно писмено становище оспорва протеста като недопустим поради липсата на непосредствен, пряк и личен интерес. По същество посочва, че протестът на прокурора е основателен по отношение на поставеното изискване в декларацията имота да не е основно жилище, както и относно разпоредбата на чл. 41а, ал. 5, т. 6 от Наредбата. В останалата част ответникът счита протеста за неоснователен, тъй като оспорените разпоредби не противоречат на ЗМДТ и ЗУТ.

В съдебно заседание участващия прокурор от ВТОП по делото поддържа протеста с искането обжалваните норми от общинската Наредба да се отменят по изложените в него съображения, като претендира за направените по делото разноски.

Великотърновският административен съд, тричленен състав, като съобрази събраните доказателства, доводите на страните и след проверка на обжалвания административен акт в оспорваните му части, приема за установено следното:

С Предложение изх. № ФСД-01-6241/09.02.2013 г. кметът на Община Лясковец е предложил изменения в Наредбата, вкл. в спорната разпоредба на чл. 15а, ал. 3 и образеца на декларация за освобождаване от такса за сметосъбиране и сметоизвозване. Съгласно приложената обява, проектът на наредбата е публикуван на интернет страницата на общината на 06.12.2013 г. Измененията са приети от Общинския съвет с 9 гласа „за“, 3 „против“ и 4 „въздържал се“ с Решение № 388 по Протокол № 35 от 20.12.2013 г.

С Предложение изх. № ФСД-02-201/21.01.2008 г. кметът на Община Лясковец е предложил изменения в Наредбата, като съгласно § 5 в чл. 16, ал. 2 се създава нова т. 3.1 „Такса-депозит за възстановяване на екологичната среда – 20 лева“. Приложен е протокол от 24.01.2008 г. на постоянната комисия „Бюджет и финанси“, която е изразила становище по предложените изменения - „Наредбата да се обсъди в заседание“. Измененията са приети от Общинския съвет с 11 гласа „за“, 1 „против“ и 4 „въздържал се“ с Решение № 43 по Протокол № 5 от 31.01.2008 г., като в заседанието е предложено и гласувано създаването на нова т. 29 на чл. 47.

С Предложение изх. № ФСД-01-1007/12.03.2007 г. кметът на Община Лясковец е предложил изменения в Наредбата, като се създаде нов Раздел 9 „Такса за притежаване на куче“, състоящ се от чл. 41а. Измененията са приети от Общинския съвет с 12 гласа „за“, 1 „против“ и 0 „въздържал се“ с Решение № 546 по Протокол № 53 от 29.03.2007 г.

С Предложение изх. № ФСД-01-5811/21.12.2010 г. кметът на Община Лясковец е предложил изменения в Наредбата, вкл. като се създаде т. 9.2 и т. 9.3 към чл. 47, т. 9. Измененията са приети от Общинския съвет с 9 гласа „за“, 1 „против“ и 5 „въздържал се“ с Решение № 561 по Протокол № 53 от 28.12.2010 г.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните изводи от правна страна:

Предмет на оспорване в настоящото съдебно производство са конкретни разпоредби от подзаконов нормативен акт, какъвто е Наредбата за определянето и администрирането на местните такси и цените на услугите в Община Лясковец, съгласно чл. 9 от ЗМДТ. Същата е подзаконов нормативен акт по смисъла на чл. 75, ал. 1 от АПК, тъй като съдържа административно правни норми, които се отнасят за неопределен и неограничен брой адресати и има многократно правно действие.

Неоснователни са възраженията на ответника за липса на правен интерес от протестиране на процесните разпоредби от прокурор от Окръжна прокуратура – Велико Търново. За разлика от гражданите и организациите, за които допустимостта на обжалване на административния акт е обусловена от наличието на личен, пряк и непосредствен интерес, за прокуратурата не е необходимо доказването на такъв интерес. Правото на участие на прокурора в административния процес е регламентирано в чл. 16, ал. 1, т. 1 и т. 3 от АПК, във връзка с чл. 127, т. 5 от Конституцията на РБ. Съгласно тези разпоредби прокурорът следи за спазване на законността, поради което се приема, че прокурорът осъществява своята дейност в защита на обществения интерес и не е необходимо доказване на личен, пряк и непосредствен правен интерес за подаване на протест. В тази връзка е и т. 1 от Тълкувателно решение № 4 от 16.07.2009 г.

на ВАС по тълк. д. № 2/2009 г. Съгласно чл. 186, ал. 2 от АПК прокурорът може да подаде протест срещу акта, като по делото липсват данни оспорените разпоредби да са отменени или изменени след подаване на протеста. Съгласно чл. 187, ал. 1 от АПК подзаконовите нормативни актове могат да бъдат оспорени без ограничение във времето. Протестът е подаден до компетентния да го разгледа съд, съобразно уреденото в чл. 191, ал. 2 от АПК. Посочените обстоятелства обуславят процесуалната допустимост на оспорването.

В тази връзка неотносим е и фактът, че по протест на прокурор от Районна прокуратура – Горна Оряховица с влязло в сила Решение № 266/18.07.2016 г. по адм. дело № 204/2016 г. по описа на Административен съд – Велико Търново е отменена разпоредбата на чл. 47, т. 9.1 от Наредбата. След извършената служебна проверка се установява, че атакуваните по настоящото дело разпоредби от Наредбата не са били предмет на предходно оспорване, поради което в случая не може да намери приложение разпоредбата на чл. 187, ал. 2 от АПК, нито пък правото на прокурора да оспорва други разпоредби е преклудирано от първоначално подадения протест.

Разгледан по същество протестът е и основателен по следните съображения:

С нормата на чл. 168, ал. 1, вр. с чл. 196 от АПК съдът е задължен да обсъди не само основанията, посочени от оспорващия, а въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на съответния оспорен текст от наредбата на всички основания, предвидени по чл. 146 от АПК.

Процесните норми от общинската Наредба са приети след решение на компетентен орган – Общински съвет гр. Лясковец, в кръга на чийто правомощия по силата на законовата делегация на чл. 21, ал. 2 от ЗМСМА вр. чл. 9 от ЗМДТ вр. с чл. 76, ал. 3 от АПК е да издава, изменя и допълва нормативни актове. Решенията са взети на редовно проведени заседания на общинския съвет при наличие на кворум и мнозинство т.е. при спазване на изискванията по чл. 27, ал. 2 и ал. 3 от ЗМСМА. Спазена е изискуемата от закона специална форма. Съобразени са изискванията на чл. 75, ал. 3 и ал. 4 от АПК - посочен е видът на акта, който се приема, органът, който го е приел, главният му предмет, посочено е и правното основание за приемане. Спазена е структурата, формата и обозначение на съдържанието, съгласно изискванията на ЗНА.

По отношение спазването на процедурата и съответствието с материалния закон на отделните разпоредби, съобразно поредността им:

1. Оспорва се текста „...и ако имота не е основно жилище на някой от тях“ от Образец № 2 на Декларация за освобождаване от такса за сметосъбиране и сметоизвозване, приет с чл. 15а, ал. 3 вр. чл. 15, ал. 1 от Наредбата. Посоченият текст поставя като условие за освобождаване от такса за сметосъбиране и сметоизвозване имотът да не е основно жилище на данъчнозадълженото лице. Такова изискване не се съдържа в закона, вкл. към момента на приемане на оспорения образец № 2, като съгласно чл. 71, т. 1 от ЗМДТ не се събира такса за сметосъбиране и сметоизвозване, когато услугата не се предоставя от общината или ако имотът не се ползва през цялата година и е подадена декларация по образец от собственика или ползвателя до края на предходната година в общината по местонахождението на имота. Наредбата е нормативен акт, който се издава за прилагане на отделни разпоредби или подразделения на нормативен акт от по-висока степен, като приеманите от общинския съвет наредби са подзаконови нормативни актове, съдържащи правни норми, които създават общзадължителни правила за поведение съобразно нормативните актове от по-висока степен за неуредени от тях обществени отношения с местно значение на територията на съответната община, засягащи неограничен брой адресати /чл. 7, ал. 2 и чл. 8 от Закона за нормативните актове и чл. 75, ал.1 от АПК/. Следователно наредбата има за цел да

регламентира по-подробно отношения, които не са основни и подлежащи на трайна уредба и поради това не са предмет на приетия вече закон. Такива актове общинските съвети са компетентни да издават, когато това е предвидено от Конституцията на РБългария или закон /чл. 2, ал.1 от ЗНА, чл. 76, ал.1 от АПК/. Следователно нормотворческите правомощия на общинския съвет произтичат от Конституцията или от закона и се ограничават до обществени отношения с местно значение, които обаче не са регулирани от нормативни актове от по-висока степен. Отделно от това общият принцип, регламентиран в чл. 15, ал. 1 от ЗНА, предвижда, че всеки нормативен акт трябва да съответства на Конституцията и на другите нормативни актове от по-висока степен. Предвид изложеното недопустимо е за първи път с наредба, т.е. с подзаконов акт да се уреждат отношения, които не са уредени от закон. В противен случай ще се стигне до първично правно регулиране с подзаконов акт от орган, който по Конституция не притежава такова правомощие. В случая общинският съвет е въвел допълнително условие за освобождаване от такса, несъществуващо в закона, поради което оспореният текст следва да бъде отменен като материално незаконосъобразен.

2. Оспорва се разпоредбата на чл. 16, ал. 2, т. 3.1 от Наредбата, намираща се в раздел II „Такси за ползване на пазари, тържища, тротоари, площи, улични платна, панаири и терени с др. предназначение“. В чл. 16, ал. 2, т. 3 е предвидена такса за ползване на места, върху които са организирани панорами, стрелбища, моторни лодки и други за 1 кв. м. – 1 лв. на ден. С оспорената разпоредба на т. 3.1 е определена „такса-депозит за възстановяване на екологичната среда – 20 лв.“.

Настоящият състав намира, че в случая са допуснати нарушения на процедурата по внасяне на предложението за наредбата, нейното обсъждане, гласуване и приемане, които са съществени, тъй като се отразяват на съдържанието на нормативния акт. Съгласно чл. 26, ал. 2 от ЗНА (в ред. с ДВ, бр. 46 от 12.06.2007 г.) преди внасянето на проект на нормативен акт за издаване или приемане от компетентния орган съставителят на проекта го публикува на интернет страницата на съответната институция заедно с мотивите, съответно доклада, като на заинтересованите лица се предоставя най-малко 14-дневен срок за предложения и становища по проекта. А по силата на чл. 28, ал. 1 от ЗНА проектът на нормативен акт заедно с мотивите, съответно доклада към него, се внася за обсъждане и приемане от компетентния орган. Според втората алинея мотивите, съответно докладът съдържат: причините, които налагат приемането; целите, които се поставят; финансовите и други средства, необходими за прилагането на новата уредба; очакваните резултати от прилагането, включително финансовите, ако има такива и анализ за съответствие с правото на Европейския съюз.

Анализът на цитираните правни норми налага извод, че изброените задължения на съставителя на проекта са императивно предвидени, с оглед гарантиране принципите на обоснованост, стабилност, откритост и съгласуваност. Неизпълнението на което и да е от тях, води до процесуално нарушение, опорочаващо издадения акт.

По делото не са приложени доказателства, че проекта за изменение и допълнение на процесната наредба от 21.01.2008 г. е обявен на интернет страницата на Община Лясковец и на заинтересованите лица е предоставен 14-дневен срок за предложения и становища по проекта, въпреки че ответникът бе задължен за това от съда. Освен това липсват мотиви, респ. доклад със съдържание, което да съответства на нормата на чл. 26 и 28, ал. 2 от ЗНА и в този смисъл същите не изпълняват реално изискването на закона. Предвид това съдът счита, че законовите изисквания на чл. 26 и 28 от ЗНА не са изпълнени.

На следващо място, към предложението за изменение на Наредбата от 21.01.2008 г. не се съдържа никаква финансова обосновка за размера на предлаганата такса за

възстановяване на екологичната среда, в това число не се сочат необходимите материално-технически и административни разходи. По силата на чл. 28, ал. 3 от ЗНА Общинският съвет е следвало въобще да не разглежда проекта на Наредбата, тъй като към него не са приложени същински и пълни мотиви, съответно доклад, съгласно изискванията по ал. 2, както и финансова обосновка по чл. 7, ал. 1 от ЗМДТ. Пристъпвайки към обсъждане и гласуване на изменението и допълнението на Наредбата на 21.01.2008 г., ответникът е процедирал незаконосъобразно, което налага отмяна на оспорваната част от наредбата само на това основание.

Процесната разпоредба е и материално незаконосъобразна. Общинският съвет, като местен орган на законодателната власт има правомощието съгласно чл. 9 от ЗМДТ да определя местните такси и цени на услуги, посочени в ЗМДТ или предвидени в специален закон, но не и да въвежда нови видове местни такси. Предвидената с цитираната разпоредба местна такса за възстановяване на екологичната среда (а че става въпрос за такса е ясно както от становището на ответника, така и от факта, че в Наредбата не е предвидено нейното възстановяване) не се включва в кръга от изчерпателно посочените местни такси по чл. 6, ал.

1, б. "а" - "и" и чл. 72 и сл. от ЗМДТ, както и не е предвидена със специален закон, поради което решението, с което е въведена разпоредбата на чл. 16, ал. 2, т. 3.1. от Наредбата противоречи на чл. 6, ал. 1 от ЗМДТ. Не е налице и правното основание на чл. 6, ал. 2 от ЗМДТ, съгласно която за всички услуги и права, предоставяни от общината, с изключение на тези по ал. 1, общинският съвет определя цена. В случая няма предоставена услуга или право от общината по смисъла на чл. 6, ал. 2 от ЗМДТ, за да се определи цена на услугата или правото. Освен това, както бе посочено, не са представени доказателства за необходимите материално-технически и административни разходи, обусловили твърдия размер на таксата от 20 лева.

С оглед на гореизложеното, поради допуснатите съществени нарушения на процесуалните правила и противоречие с материалноправни разпоредби процесната норма следва да се отмени като незаконосъобразна.

3. Оспорва се разпоредбата на чл. 41а, ал. 5, т. 6 от Наредбата, съгласно която освободени от такса са собствениците на кучета по чл. 175, ал. 2 от Закона за ветеринарномедицинската дейност (ЗВМД), както следва: ...т. 6 – ловни кучета.

Приетата разпоредба на чл. 41, ал. 5 от Наредбата възпроизвежда дословно текста на чл. 175, ал. 2 от ЗВМД в редакцията към този момент. В случая обаче е последвала законодателна промяна в чл. 175, ал. 2, т. 6 от ЗВМД (обн. ДВ, бр. 14 от 2016 г., в сила от 19.02.2016 г.), която точка от „ловни кучета“ е изменена на „кучета, които придружават или охраняват селскостопански животни, които се отглеждат в регистриран животновъден обект“. Следователно е налице противоречие на оспорената разпоредба от Наредбата с нормативен акт от по-висока степен, което обуславя извод за нейната отмяна поради противоречие с материалния закон. В действителност, въпросната законова разпоредба е изменена след приемането на Наредбата, но това обстоятелство не освобождава местния нормотворец от задължението му да привежда подзаконовите нормативни актове в съответствие с действащите нормативни актове от по-висока степен, в момента в който, вследствие на изменение, отмяна или друга законодателна дейност, възникнат предпоставки, при които е налице противоречие на подзаконовия нормативен акт с по-високия по степен нормативен акт.

4. Оспорват се разпоредбите на чл. 47, т. 9.2 и 9.3 от Наредбата. Първата разпоредба гласи: „За разкопаване на тротоари, улични настилки и зелени площи, както и за възстановяване с инертни материали на изкопа, всички физически и юридически лица, на които се издава документа, да заплащат депозит в размер на 150% върху сумата,

необходима за възстановяване на 1 кв. м. в размер на:

- а) възстановяване на асфалтобетонна настилка 10 см – 132,06 лева.
  - б) възстановяване на тротоарна настилка от бетонови плочи – 77,78 лева.
  - в) възстановяване на пътни бордюри – бетонови за 1 м. линеен – 26,82 лева.
  - г) възстановяване на зелени площи – 22,62 лева,
- изчислена към датата на издаване на разрешението.“

Съгласно чл. 47, т. 9.3 от Наредбата депозита се връща на физически и юридически лица в двуседмичен срок след установяване на възстановените настилки.

Съдът счита за основателно оспорването на посочените разпоредби. Налице е нарушение на процедурата, регламентирана в чл. 26 и чл. 28 от ЗНА, което самостоятелно обосновава незаконосъобразност на атакуваните разпоредби. Не са представени доказателства, че проектът за измененията в наредбата е бил публикуван и съответно органът е дал възможност за публичното му обсъждане - задължение вменено му с разпоредбата на чл. 26, ал. 2 от ЗНА, въпреки че ответникът бе задължен да представи доказателства за изпълнението на тази разпоредба. Доколкото установяването на факти, които имат правно значение се извършва с допустимите от закона доказателствени средства, а в процесния случай с писмени доказателства, съдът счита, че такова публикуване на проекта в конкретния случай не е било извършено от органа и по този начин е била нарушена процедурата по одобряване в частност на оспорените по делото разпоредби.

На следващо място е налице нарушение на процедурата, регламентирана в чл. 28 от ЗНА. В предложението за изменението на Наредбата, внесено в общинския съвет от кмета на общината, не се съдържат никакви мотиви, които да обосноват направеното предложение за приемане на въпросните разпоредби. Тези пороци водят до отмяна на акта в атакуваната част, защото допуснатите нарушения са съществени.

По отношение спазването на материалния закон:

На първо място следва да се има предвид, че с влязло в сила Решение № 266/18.07.2016 г. по адм. дело № 204/2016 г. по описа на Административен съд – Велико Търново е отменена таксата, въведена с разпоредбата на чл. 47, т. 9.1 от Наредбата, според която „За издаване на разрешения за разкопаване на настилки и други общински терени за полагане или ремонт на подземни комуникации – 7 лева със срок 7 календарни дни“, поради противоречието ѝ с разпоредбите на ЗУТ и ЗМДТ. След като в разпоредбите на ЗУТ не се изисква специално разрешение за разкопаване, а единствено разрешение за строеж, и съответно в ЗУТ и ЗМДТ не е предвидено събирането на такъв депозит, то общината няма правомощията да събира предварително депозит за извършването на техническата услуга „издаване на разрешение за разкопаване“. Определянето на "цената на услугата" като такава, включваща и депозит в размер на 150 % върху сумата, необходима за възстановяване на 1 кв. м., също е незаконосъобразно - противоречи на общите принципи по чл. 7, ал.1 и чл. 8, ал.1 от ЗМДТ за начина на формиране на цената на услугите - въз основа на пълните и реални разходи /преки и непреки/, направени от общината по предоставяне на услугите, но без да се надвишава тяхната действителна себестойност.

От друга страна, съгласно чл. 74, ал.1, т. 8 и т.9 от ЗУТ, задължение на строителя на улични мрежи и съоръжения на техническата инфраструктура е да извършва за своя сметка необходимите възстановителни работи в срокове, определени от общинската администрация и да отстрани нанесените повреди, констатирани от общинската

администрация и отразени в констативен протокол, в срокове, определени от общинската администрация. Неизпълнението на тези задължения се свързва с възможността за ангажиране на административнонаказателна или гражданска отговорност на строителя (вкл. с възможността общината да иска възстановяване на разходите, които е направила при неизпълнението на посочените задължения). Внасянето на депозита по своята същност представлява обезпечителна мярка, свързана с евентуалните възстановителни работи от общинските органи за сметка на строителя (имащи характер на принудително изпълнение), чрез която се осигурява събираемостта на направените разходи. Както бе посочено, основания за внасяне на подобен депозит не се съдържат в Закона за устройство на територията. Възможност за налагане на подобна обезпечителна мярка е предвидена в разпоредбата на чл. 279, ал.1 от АПК, но само при наличие на влязло в сила изпълнително основание по чл. 268 от АПК, каквото обаче не е предвидено в Наредбата. По тази причина незаконосъобразно е в подзаконов нормативен акт да се предвижда основание за налагане на обезпечение на принудителното изпълнение, още преди да е образувано производство по издаване на изпълнително основание. Отделно от това в наредбата не е регламентирано какви ще са последиците при несъответствие на предварително депозираната сума с действителния размер на разходите, направени в производството по принудително изпълнение, нито са установени правила за съхранение и управление на тези средства през периода от тяхното внасяне до възникване на основание за принудително премахване.

5. Оспорва се разпоредбата на чл. 47, т. 29 от Наредбата, която гласи: „за поддържане и опазване на полските пътища (чл. 49 от Наредбата за осигуряване и поддържане на обществения ред на територията на община Лясковец) – внасяне на депозит за възстановяване на полските пътища на територията на Община Лясковец от фирми, добиващи дървесина от горския фонд – 600 лева на километър“.

Настоящият състав намира, че и тази разпоредба е приета при съществени нарушения на процедурата и противоречи на материалния закон.

Същата е приета с Решение № 43 по Протокол № 5 от 31.01.2008 г. на общинския съвет, но видно от Предложение изх. № ФСД-02-201/21.01.2008 г. на кмета на Община Лясковец, подобно изменение не се предлага с него. Предложение за създаването на процесната разпоредба е направено от общински съветник едва в заседанието на общинския съвет от 31.01.2008 г., когато и същото е гласувано, без изразено становище на постоянната комисия „Бюджет и финанси“ по направеното предложение. По този начин са нарушени императивните изисквания на чл. 26 и чл. 28 от ЗНА, по съображенията, изложени в предходните точки.

От друга страна, не могат да бъдат споделени доводите на ответника, че в случая става въпрос за депозит, който след това се възстановявал на лицата, осъществяващи добив на дървесина от горския фонд. Макар и наречена формално „депозит“, в случая следва да се приеме, че става въпрос за такса, тъй като никъде в Наредбата не е регламентирано при какви ред и условия лицата могат да възстановят внесените от тях суми. Предвидената с цитираната разпоредба местна такса за възстановяване на полските пътища не се включва в кръга от изчерпателно посочените местни такси по чл. 6, ал.

1, б. "а" - "и" от ЗМДТ, както и не е предвидена със специален закон, поради което решението, с което е въведена разпоредбата на чл. 47, т. 29 от Наредбата противоречи на чл. 6, ал. 1 от ЗМДТ. Не е налице и правното основание на чл. 6, ал. 2 от ЗМДТ, съгласно която за всички услуги и права, предоставяни от общината, с изключение на тези по ал. 1, общинският съвет определя цена. В случая няма предоставена услуга или право от общината по смисъла на чл. 6, ал. 2 от ЗМДТ, за да се определи цена на услугата или

правото. Освен това, както бе посочено, не са представени доказателства за необходимите материално-технически и административни разходи, и финансова обосновка, обусловили твърдия размер на таксата от 600 лева на километър. Дори да се приемат доводите на ответника, то освен че в Наредбата не са посочени реда и начина на връщане на сумите, ако не възникнат основания за ползването им, но не са уредени реда за ползване на внесените суми от общината, какви ще са последиците при несъответствие на предварително депозираната сума с действителния размер на разходите, направени за възстановяване на пътищата, както и не са установени правила за съхранение и управление на тези средства през периода от тяхното внасяне до възникване на основание за ползването им.

С оглед на гореизложеното, поради допуснатите съществени нарушения на процесуалните правила и противоречие с материалноправни разпоредби процесната норма следва да се отмени като незаконосъобразна.

Предвид разпоредбата на чл. 194 от АПК, след влизане на решението в сила, същро следва да се обяви по начина, по който е обявена самата Наредба.

При този изход в полза на Окръжна прокуратура – Велико Търново следва да бъдат присъдени направените по делото разноски в размер на 20 лева – внесена такса за обнародване на оспорването в „Държавен вестник“

По изложените съображения и на основание чл. 193, ал. 1 от АПК, съдът

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ като незаконосъобразни разпоредбите на чл. 16, ал. 2, т. 3.1, чл. 41а, ал. 5, т. 6, чл. 47, т. 9.2 и т. 9.3, чл. 47, т. 29 и текста „...и ако имота не е основно жилище на някой от тях“ от Образец № 2 на Декларация за освобождаване от такса за сметосъбиране и сметоизвозване, приет с чл. 15а, ал. 3 вр. чл. 15, ал. 1 от Наредба за определянето и администрирането на местните такси и цените на услугите в Община Лясковец, съгласно чл. 9 от ЗМДТ, приета с Решение № 515 по Протокол № 51 от 12.02.2003 г. на Общински съвет гр. Лясковец.

ОСЪЖДА Община Лясковец да заплати на Окръжна прокуратура – Велико Търново разноски по делото в размер на 20 (двадесет) лева.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва и протестира пред Върховен административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

РЕШЕНИЕТО, след влизането му в сила, да се обяви по реда, по който е обявена Наредбата за определянето и администрирането на местните такси и цените на услугите в Община Лясковец, съгласно чл. 9 от ЗМДТ, приета от Общински съвет гр. Лясковец.

ПРЕДСЕДАТЕЛ :

ЧЛЕНОВЕ : 1.

2.